

Между туй сичкытѣ гледахъ тѣлото на младаго Иппія прострѣно въ рака украсена съ порфира шита съ злато и сребро. Смъртъта която бѣ угасила очитѣ му, не можѣ да изглади сичката му красота, и неговытѣ прелести бѣхъ още полуизобразены на блѣдавото му лице; около врата му, който бѣ побѣлъ отъ снѣга но наклоненъ къмъ рамото вълнувахъ са дългытѣ му черны косы, похубавы отъ тѣзи на Атиса и на Ганимеда, които скоро цѣхъ да са обърнѣтъ въ прахъ: на ребрата му са виждаше дълбоката рана презъ която истече сичката му кръвь и която го сведе въ мрачно-то царовище на Плутона.

Телѣмахъ прискърбенъ и мраченъ слѣдоваше отъ близо подиръ мъртвеца и го покрываше съ цвѣтя. Когато стигнѣхъ до кладата, младыйтъ сынъ Одисеевъ не можаше да гледа пламъка който обнемаше платната въ които бѣ обвито тѣлото безъ да не пролѣе новы сълзы. „Сбогомъ, рече той, о великодушный Иппіе! азъ не смѣхъ да та нарежъ мой пріятель. Умилостиви са о сѣнко която заслужи толкози слава! Ако не быхъ та обычалъ, азъ быхъ позавидѣлъ на твоето щастіе; ты са отърва отъ ничтожеството на живота въ което ный още са намѣрвамы; и ты излѣзе изъ него чрезъ най-славныя пѣтъ. Увы! колко быхъ былъ честитъ ако и азъ си свърсахъ живота като тебе! Дано водытѣ на Стикса не въспрѣтъ никакъ сѣнката ти; дано Елисейскытѣ полета ѣ бждѣтъ отворены! дано славата опазѣ името ти презъ сичкытѣ вѣкове и твойтъ прахъ да са покоѣ въ миръ!“

Щомъ той изрече тѣзи думы пресичаны отъ стена-нія, и сичката войска извика съ гласъ одобрителенъ: сичкытѣ желѣяхъ за Иппія, на когото венчкытѣ подвигы разказвахъ; и погребалното рыданіе като напомняше добрытѣ му качества докарваше забравянье за недостатъцытѣ които живостната младость и лошето въ-питаніе бѣхъ му докарвали. Но тѣ найвече бѣхъ умилени отъ нѣжнытѣ чувства на Телѣмаха. „Този ли е, думахъ тѣ, този толкози гордъ, високоумень, презрите-ленъ и неукротимъ Гъркъ? Но ето го днесъ кроткъ, человекѣколюбивъ и умилителенъ. Нема сумнѣніе че Ми-нерва, която е толкози обычала баща му, обыча и не-